

Nationalisme en zelfstigma

Posted on 16/11/2017

Wat voelt u zich? Goed, zegt u. Sorry maar ik vroeg niet hoe u zich voelt maar wat u zich voelt. Begrijpt u niet waar ik heen wil? Dan zal ik u een eindje op weg helpen. Ik voel mij Nederlander. Ik voel mij geen wereldburger of Europeaan. Het mondiale denken staat veel te ver van mij af. Ik heb al moeite genoeg bij te houden en te begrijpen wat er zich allemaal in mijn eigen landje afspeelt laat staan op Europees niveau of wereldwijd. Ik zou er helemaal gek van worden want tegenwoordig moet je ook overal iets van vinden. Consumenten alleen is niet voldoende, je moet overal een mening over hebben. Laat mij dan maar lekker kleinschalig denken en mij Nederlander voelen.

Ik voel mij Nederlander en daar ben ik blij om. Sterker nog, ik ben daar zelfs trots op. Dat kleine vlakke landje, grotendeels veroverd op het water, menigmaal onder de voet gelopen maar telkens er weer bovenop gekomen. Dat is toch iets om trots op te zijn! En toch beste mensen, is dat tegenwoordig een heel beladen onderwerp. Wanneer je zegt trots te zijn op Nederland en onze nationale geschiedenis dan word je van alles en nog wat verweten. Trots? Hoe durf je! Kijk eens wat voor slechts de Nederlanders in het verleden allemaal hebben gedaan! Ja, en dan... Ik ken geen landen die een verleden hebben zonder misstappen of geweld. Moeten wij ons verantwoordelijk voelen voor wat onze voorvaders verkeerd hebben gedaan? Ik vind van niet. Als dat zo zou zijn gaat geen enkel volk vrijuit. Je kan de mensen in Scandinavië niet verantwoordelijk houden voor wat de Vikingen ons hebben aangedaan. Hetzelfde geldt voor de Spanjaarden (80-jarige oorlog), Fransen (tijd van Napoleon) of de Duitsers (2^e Wereld Oorlog) en zo kan ik nog wel even doorgaan. We moeten ons niet een soort collectief eeuwigdurend schuldgevoel laten aanpraten.

Moeten we het verleden dan helemaal vergeten? Moeten we net doen of onze voorvaders altijd zo braaf zijn geweest? Nee, zeker niet. Je moet de dingen benoemen en ervan leren. Dat is het mooie van geschiedenis. Je ziet oorzaak en gevolg zodat je niet dezelfde fouten hoeft te maken. Helaas is de mensheid wat dat betreft minder ontwikkeld dan wij denken want keer op keer gaan we opnieuw in de fout. Maar dat doet niets af van het feit dat ik nog steeds trots ben om Nederlander te zijn. Met nationalistische gevoelens of uitingen is niets mis.

De kop boven dit stukje heb ik *nationalisme en zelfstigma* genoemd. Ik zie het als een vorm van zelfstigma dat wij niet meer trots durven te zijn op wat wij als Nederlanders bereikt hebben, op ons verleden, onze nationale symbolen en daarmee ook op onze toekomst. We hebben ons een collectief schuldgevoel laten aanpraten dat zover gaat dat sommigen twijfelen of het plaatsen van de nationale driekleur eigenlijk nog wel kan. Het Wilhelmus leren op school, wat een onzin! We zouden het liefst allerlei beelden en schilderijen van onze voorvaders aanpassen of verwijderen alsof we daarmee de geschiedenis kunnen herschrijven. We schamen ons voor ons Nederlanderschap. Mensen, dat is nergens voor nodig! Wees trots op wie u bent. Andere volkeren zijn dat namelijk ook. Waarom denkt u dat in verschillende steden jongeren van Marokkaanse afkomst de straat opgingen om feest te vieren toen Marokko zich plaatste voor het WK? Omdat zij trots zijn op hun afkomst, ongeacht waar ze nu wonen. Dat vinden wij dan vreemd maar wij zijn degene die zich afwijkend gedragen. Zij voelen zich verbonden door hun afkomst. Zij zijn trots op hun volk ook al wonen ze nu in een ander land. Ik denk dat wij daar als Nederlanders nog veel van kunnen leren.